

[Aksel Møller.]

politik. Jeg vil gerne som en indskudt bemærkning her sige, at når jeg mener, tidspunktet nu er så absolut inde hertil, er det først og fremmest, fordi den høje regering jo nu har accepteret en udvidelse af den friere handel og vi altså derfor må være mere agtpågivende end nogensinde med hensyn til, at forbruget herhjemme så nogenlunde kommer til at svare til vore udenlandske betalingsmidler.

Vi mener altså, at statsregnskabet skal udvise et overskud, og at dette overskud skal anvendes til pengesaning. Det spørgsmål, som den højtærede finansminister før min afbrydelse havde på læben, var, hvorledes dette overskud skal tilvejebringes. Jeg har den opfattelse, at befolkningen ikke kan bære yderligere skatter, og at målet for vore bestræbelser må være at tilvejebringe overskud på statsregnskabet ved andre midler end skatter.

Inden jeg nærmere redegør for, hvilke veje man bør gå, vil jeg lige have lov at fremkomme med nogle enkelte betragtninger om hele baggrunden for dette synspunkt. Hvis man skal bedømme regeringens økonomiske politik, vil det være forkert alene at se på den virksomhed, som er udført over statskassen. Man må drage nationalbanken ind i billedet.

Ved udgangen af januar 1949 havde finansministeren et tilgodehavende i banken på 313 mill. kr. Ved udgangen af januar 1950 skyldte han på den løbende konto banken 150 mill. kr. Det vil sige, at han i løbet af året har trukket 463 mill. kr. på den løbende konto. Men dette er ikke hele historien. I januar i fjor stod der 1 700 mill. kr. på kontoen „Tilgodehavender i henhold til særlige love“. I årets løb har vi fået et Marshallbeløb, som skulle — og det er sikkert også sket — vandre ind på kontoen „Tilgodehavender i henhold til særlige love“, og dette Marshallbeløb vurderer jeg til ca. 900 mill. kr. Dette vil sige, at kontoen skulle være vokset til 2 600 mill. kr. Der står nu kun 1 900 mill. kr. på denne konto, og der har så formentlig til tilbagebetaling af forskellige lån fundet et udtræk sted på 700 mill. kr.

Over disse to konti har regeringen altså i 1949 og den første måned af 1950 trukket mere end 1 milliard kr. Så trækker jeg herfra — for selvfølgelig har der været pengesanerende tendenser i lovgivningen, omend ikke i regeringens arbejde —, hvad der er afskrevet på reguleringskontoen, ca. 300 mill. kr., og jeg trækker også herfra den forøgelse, der har fundet sted i natio-

nalbankens nettogæld til udlandet, ca. 200 mill. kr., som følge af merimporten, det vil altså sige, at der er sket en opsugning på 500 mill. kr. Når jeg trækker det fra det samlede udpumpede beløb, trukket over den højtærede ministers forskellige konti i nationalbanken, har der over nationalbanken fundet en forøgelse af samfundslivditeten sted på godt og vel 500 mill. kr.

Når jeg så ser, at der i indeværende år skal anvendes et beløb, som jeg jugerer til 500 mill. kr., til finansiering af boligstøtte-lovgivningen, kan man sige sig selv, at staten befinder sig i en situation, hvor den så langt fra at medvirke til nedbringelse af underskuddet på betalingsbalancen og derved til restriktionernes bortfald bidrager til forøgelse af underskuddet og hemning af frigørelsestendenserne. Det er derfor udenfor enhver tale, at mit parti skulle kunne bidrage til at opfylde den højtærede regerings ønske om en løsladelse af de „fængslede“ Marshallmillioner, ligesom vi med den største ængstelse må se på tanken om en fortsat finansiering af beskæftigelsesfonden igennem statens løbende indtægter.

Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) kan ikke se, at vi lever under inflatorisk påvirkning. Nuvel, man kan for min skyld kalde det, hvad man vil. Vi forvort vedkommende mener, at disse kolossale udtræk, som har fundet sted ved statens virksomhed over nationalbanken, er så store og så betydningsfulde, at der ingen baggrund eksisterer for at opretholde kravet om gennemførelse af genopbygningsfonden. Tværtimod må det modsatte krav rejses, og rejses med vægt, at de penge af Marshallmillionerne, som henstår spærret, altså Marshallgaven, fuldtud afskrives på statens reguleringskonto.

Når nu denne antisaneringspolitik har kunnet gå i svang igennem et år, og når finansministeren nu blot sigter imod balance mellem indtægter og udgifter på statsregnskabet, er det nødvendigt for mit parti at forstærke sine bestræbelser for en omlægning af landets økonomiske politik.

Jeg sagde før, at vi ønskede et overskud på statsregnskabet og en fortsættelse af en inflationsbekæmpende pengesaning, og når vi i dag skal give udtryk for, på hvilken måde dette skal ske, vil det være naturligt først og fremmest at gøre sig klart, hvortil denne overskudspolitik skal sigte. Den skal sigte imod at holde betalingsbalancen i orden og forbruget i skak. Den skal nå sit mål uden at hindre initiativ og arbejdslyst og uden af beskatte enkelte erhverv ihjel.

En politik, som begrænser forbruget,